

KERTTU JA VÄINÖ (34)

Silmäpuoli sotkee taas pyörällään Lintulaan. Papereihin pitää saada alikersantin allekirjoitus. Että pojat pääsevät lomille. Linnut visertävät loppukevään kiimassa, kun pyörän vauhti viskoo kivensiruja hiekkatien syrjään. Silmäpuoli puhalttaa ja nousee välistä seisomaan jyrkkien mäkien osuessa matkan varteen. Ei se matka pitkä ole, mutta ei ihan lyhytkään. Nimeä ei kehtaa papereihin väärentää, vaikka lupa olisi.

Väinöä rupeaa naurattamaan, kun näkee lähestyvän pyörän. Renkaat vetävät syvän viivan hiekkaan ja silmäpuoli ojentaa hänelle paperit. On sitä ennen noussut pyörän selästä, kopauttanut asennon ja nostanut käden lippaan. Väinö sutaisee nimensä paperiin, kiittää ja toivottaa hyvää päivän jatkoa. Meinaa muistuttaa taas samasta, mutta tuumaa, että antaa olla. Tänne se aina tulee, kun on tullakseen.

Päivät ja viikot venyvät Lintulassa yhä tiiviimmin. Mieleen pyrkii kolotus kirjoitustöiden tekemättömyydestä. Ajatus kyllä kulkee, mutta kun Kerttu tulee lähelle, elämä tuntuu sittenkin soljuvan levollisesti eteenpäin. Ehtiihän tuota tehdä. Viikoittaiset asiointimatkat Miehikkälään tuovat mukanaan juttuja ja kasvoja, joita kelpaa muistella. Saattavat sieltä vielä kulkeutua kirjaan asti.

Kovin rauhaisaa on nyt. Huhut tosin kertovat, että muuta saattaa olla tulossa. Työt käynnistynevät jälleen kohta Salpalinjalla. Kun vihreätä maisemaa katselee, kaikki tuntuu niin kaukaiselta. Helmikuun pakkasilta, kun hän käveli pimeää metsätietä Kertun kotitaloa kohti, ja venäläiset pommikoneet lensivät kuin korpit kohti Kotkaa ja Helsinkiä. Pommitusten äänet kuuluivat silloin Miehikkälään asti.

Korpit liihottivat myös myöhemmin keväällä, kun tehtiin kihlajaismatka Kotkaan ja yövyttiin matkustajakodissa. Juhlan kunniaksi piti saada väkevää ja sitä saatiinkin, kun pullon välittänyt trokari kuuli, että Kerttu oli Seurin Einarin tyttöjä. Ravintolassa syötiin ja otettiin omasta pullostasta. Ilta päättyi siihen, että hän katseli matkustajakodin pihalla sukkasillaan Kotkan sataman pommitusta. Kerttu oli turvassa väestönsuojassa.

Väinö katkaisee koivusta oksan ja kääntyy katsomaan, miten auringon säteet siilautuvat läheisen metsikön lävitse. Suomen suvi on kaunis, mutta niin lyhyt. ■

Pekka Vartiainen

Syyskuussa 1943 alikersantti Väinö Linna ja Jalkaväenkoulutuskeskus 22 siirrettiin Forssasta ja Tammelasta Virolahdelle ja Miehikkälään. Koulutuskeskuksen II pataljoona sijoitettiin Miehikkälän Kylmälän kylään, Salpalinjan rakentajien jäljiltä tyhjiksi jääneisiin parakkeihin. Tällöin hän tutustui myös tulevaan vaimoonsa, Miehikkälästä kotoisin olevaan Kerttu Seuriin, joka työskenteli kanttiinilottana ruokailuparakissa. Väinö ja Kerttu menivät kihloihin helmikuussa 1944, mistä alkaen he viettivät paljon yhteistä aikaa Kertun kotitilalla Lintulassa.

<https://urly.fi/1D8N>

Ekaterina Ivanova

The one-eyed man is pedalling his bike to Lintula again. He needs the corporal's signature on the papers. For the boys to be granted leave. The birds trill their late spring fervour as the bike speeds along, throwing stone fragments to the side of the sandy road. The one-eyed chap puffs and stands on the pedals when his journey is hampered by steep hills. It's not a long distance, but not so short either. He doesn't have the nerve to forge the name on the papers, even with permission.

Väinö chuckles inwardly when he spots the approaching bicycle. The tyres draw a deep line in the sand, and the one-eyed chap hands him the papers. First he had dismounted, clicked to attention and pulled a smart salute. Väinö scrawls his name above the line, thanks the man and wishes him a nice day. He is about to remind him again, but decides to leave it. He'll turn up here every time he's so minded.

The days and weeks stretch out more and more stationary in Lintula. The writing work not done tends to niggle on his mind. The thoughts flow freely enough, but when Kerttu comes near, life seems to drift restfully forward after all. There'll be time for it later. The weekly working trips to Miehikkälä bring incidents, stories and faces worth remembering. They might even find their way into the book.

It's very peaceful for the moment, but rumour has it that there may be something else coming. Work is likely to be restarted soon on the Salpa Line. Looking at the green landscape, everything seems so far away. The February frosts, when he walked down the dark forest track towards Kerttu's home, and the Russian bombers flew like ravens towards Kotka and Helsinki. The sounds of the bombing could be heard as far as Miehikkälä.

The ravens were aloft again later in the spring, when they took an engagement trip to Kotka and spent a night in a hostel. To celebrate, they needed something strong to drink and did, too, when the bootlegger who sold them the bottle heard that Kerttu was one of Einari Seuri's girls. They had a meal in a restaurant and swigged from their own bottle. The evening ended with him standing, without his shoes, on the hostel yard watching the bombing of Kotka docks. Kerttu was safe in the bomb shelter.

Väinö snaps a twig from a birch tree and turns to watch the sunbeams sift through the nearby bit of forest. The Finnish summer is glorious, but so short. ■

Transl. Annira Silver

In September 1943, Corporal Väinö Linna (later known as one of the most important authors of post-war Finland) and the Infantry Training Centre 22 were transferred from Forssa and Tammela to Virolahti and Miehikkälä. The Training Centre II Battalion was billeted in the village of Kylmäla in Miehikkälä, in barracks vacated by the Salpa Line construction workers. Here he also met his future wife, Kerttu Seuri from Miehikkälä, who served as a member of the Lotta Svärd organisation in the canteen. Väinö and Kerttu were engaged in February 1944, after which they spent a lot of time together on Kerttu's home farm, Lintula.